

CSODATÉVŐ

A RÖSZKEI SZENT ANTAL PLÉBÁNIA
HAVONTA MEGJELENŐ LAPJA

Tartalomból:

Miseszándékok

2. old.

Részlet:

Rainer Maria Rilke:

Történetek a Jóistenről

3. old.

Egyházközségi hírek

7. old.

Múltidézés

8. old.

Petőfi Sándor:

Kérdezd: szeretlek-e?

10. old.

Ünnepi kipróbált receptek:

„Joghurtos torta”

11. old.

Kalendárium:

ANTIOCHIAI SZENT IGNÁC

12. old.

Viccek:

15. old.

Rejtővénny:

16. old.

Szolgálat

Van egy szolgálat, melyhez nyelv se kell,
Se nagy erő, se kéz, se láb,
És mégis ez jut legtovább.
Ez a szolgálat hangtalan,
Nem gyors, sőt mozdulatlan.
Titokzatos: az nem is tudja tán,
Kiért hűn szolgál sz nap-nap után,
Nem is sejti, mi hozza azt,
Hogy bújára talál vigaszt.
Csak azt érzi, hogy megjavul,
Élte lassan átalakul.
Gyönyörűséges iga ez,
Amely boldogságot szerez.
Így szolgálni könnyen lehet,
Nem kell hozzá csak szeretet.
Nem kell nap. Néhány perc csupán,
Jézus nevével ajakán.
Nem tett, csak hit, lélek-erő,
Akarat, égbe emelő...
Aki végzi annak kiváltság,
És mindnyájunké, mert IMÁDSÁG.

Miseszándékok**Október** (az esti szentmisek időpontja **18 h**)**Szentek és
ünnepeink**

1. 2.	Szombat Vasárnap	Papp István 9h: Bozóki Mihály, Berta Piroska 18h: Bózsó István és elhunyt szülők, Bózsó János és Vass Anna; Kiri Imre és Szűcs Anna	Lisieux-i Szent Teréz Évközi 27. vasárnap Szent Örangyalok
3. 4. 5. 6. 7.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek	Kéri Lajos, Márki Ilona Tanács Pálné Benák Mária Nagygyörgy Szilveszter, Biczók Aranka	Szent Évald Assisi Szent Ferenc Szent Aurél Szent Brúnó, Rózsafüzér Királynője
8. 9.	Szombat Vasárnap	Dobó Imre, Lasancz Veronika, Tanács István 9h: Bakos István, Tandari Rozália, Bakos József 18h: Rózsafüzér Társulat élő és elhunyt tagjai	Magyarok Nagyasszonya Évközi 28. vasárnap Szent Dénes
10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	 Tóth Géza, Kószó Anna és fiuk, Imre Szekeres Géza, Németh József, Kerekes Jolán 9h: Tóth Terézia, Tóth Matild, Vass Terézia 18h: Németh Gábor; a család élő és elhunyt tagjai	Borgia Szent Ferenc Boldog Griesinger Jakab domonkos testvér Szent Edvin Szent Kálmán Szent I. Kallixtus pápa Avillai Szent Teréz Évközi 29. vasárnap Szent Hedvig
17. 18. 19. 20. 21. 22. 23.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	Börcsök Károly, Papp Ilona 9h: Vér József, Tombácz Piroska, Kónya Simon 18h:	Antiochiai Szent Ignác Szent Lukács evangélista Keresztes Szent Pál Szent Vendel Szent Orsolya Szent Szalome Évközi 30. vasárnap Kapisztrán Szent János
24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.	Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap	 9h: Paplogó Imréné Babarczi Gizella; a család élő tagjai 18h:	Szent Salamon Pécsi Boldog Mór Szent Armand Szent Szabina Szent Simon és Tádé apostol Szent Melinda Évközi 31. vasárnap Szent Alfonz
31.	Hétfő		Szent Wolfgang

HOGYAN LETT A GYŰSZŰBŐL JÓISTEN?

Mikor elléptem az ablaktól, az esti felhők még mindig ott voltak. Mintha csak várnának. Meséljek el nekik is egy történetet? Fölajánlottam. De nem hallottak meg. Hogy megértessem magamat s csökkentssem a távolságot közöttünk, fölkiáltottam:

- Esti felhő vagyok én is!

Állva maradtak, láthatón szemügyre vettek. Majd kinyújtották felém áttetsző, pirosuló szárnyukat. Az esti felhők így köszöntik egymást. Mégiscsak megismertek.

- A föld felett vagyunk - magyarázták -, pontosabban Európa felett, és te?

Tétováztam:

- Van itt egy ország...

- Milyen az az ország? - érdeklődtek.

- Hát - feleltem -, épp alkonyul, és a tárgyak...

- Az is Európa - nevetett egy növendék felhő.

- Meglehet - mondtam -, de mindig azt hallottam, a tárgyak Európában halottak.

- Hogyne, mindenesetre - szólt közbe megvetően egy másik. – Micsoda képtelenség is volna: élő tárgyak?

- Nos - tartottam ki -, az enyéim élnek. Épp ez a különbség. Annyi mindenné válhatnak, és ha egy tárgy ceruzának vagy kályhának jött a világra, azért még nem kell kétségbeesnie a boldogulása miatt. A ceruzából lehet még egyszer sétatbot, sőt, ha jól megy, akár árboc is, a kályha pedig legalábbis városkapuvá válhat.

- Kissé együgyű esti felhőnek nézlek - mondta a fiatal felhő, amelyik már az előbb sem fejezte ki magát nagyon tapintatosan.

Egy öreg felleg félt, hátha megbántott az ifjont:

- Ahány ország, annyiféle - csöndesítette le -, egyszer egy kis német fejedelemség fölé vetődtem s ma sem hiszem, hogy Európához tartozott.

Megköszöntem és azt mondtam:

- Már látom, nehéz lesz megegyeznünk. Ha megengedi, egyszerűen elmesélem, amit legutóbb szálltomban megpillantottam, talán az lesz a legjobb.

- Kérem - járult hozzá valamennyiük nevében a bölcs felleg.

Hát belekezdtem:

- Emberek együtt a szobában. Én elég magasán járok, tán azért látom őket gyerekeknek; így hát egyszerűbb, ha azt mondom, gyerekek. Tehát: gyerekek egy szobában. Három, négy, öt, hat, hét gyerek. Túlságosan sokáig tartana, ha végigkérdezném mindegyiknek a nevét. Különben úgy látszik, a gyerekek buzgón tárgyalnak valamit; eközben egyik-másiknak majd csak kiderül a neve. Már jó ideje állnak így egy csomóban, mert a legidősebb (úgy hallom, Jancsinak hívják) mintegy a vitát lezárva megjegyzi:

- Nem, ezzel a dolog nincs elintézve. Hallottam, hogy régen a szülők minden este, de legalábbis a szép estéken, elalvás előtt mesét mondtak a gyerekeknek. Előfordul ilyesmi ma is? - Egy kis szünet állt be, majd Jancsi maga felelt: -- Dehogy, soha, sehol.

A magam részéről, hiszen már elég nagy vagyok, szívesen lemondok arról a pár nyomorult sárkányról, úgyis csak kínlódnának velük, de mégiscsak úgy illik, hogy elmondják nekünk, vannak vízitündérek, törpék, királyfik és szörnyetegek is.

- Van egy nagynéném - jegyezte meg egy kislány -, az néha mesél nekem...

- Ugyan, mit - vágta el kurtán Jancsi -, nagynénik nem számítanak, azok hazudnak.

Ettől a merész, ám megcáfolatlan kijelentéstől az egész társaság igen megdöbrent. De Jancsi folytatta:

- Itt először is a szüleinkről van szó, hiszen nekik mégiscsak kötelességük, hogy bennünket ekképp oktassanak; mások legfőljebb jóindulatból teszik. Megkívánni nem lehet tőlük. De figyeljétek csak meg: hogyan viselkednek a mi szüleink? Mérges, sértett arccal járnak, semmi sem jó nekik, kiabálnak és veszekednek velünk, amellet olyan közömbösek, hogy azt sem vennék észre, ha fölfordulna a világ...

- Van valamijük, amit úgy neveznek: „ideálok”. Lehet, hogy ezek is valamiféle kisgyerekek, akiket nem szabad magukra hagyni, és sok vesződséget okoznak: de akkor miért kellettünk nekik mi? Hát ez a véleményem, gyerekek: elég szomorú, hogy a szüleink elhanyagolnak bennünket. De még ezt is elviselnénk, ha nem volna bizonyíték éppen arra, hogy a nagyok folyton csak butábbak lesznek, úgy is mondhatjuk: visszafelé haladnak. Mi nem állíthatjuk meg ezt a hanyatlást, hiszen egész nap nem vigyázhatunk rájuk, későn érünk haza az iskolából, senki sem várhatja el, hogy nekiüljünk és megpróbáljuk az érdeklődésüket értelmes dolgok iránt fölkelteni.

- Épp elég keserves, ha valaki csak ül és ül a lámpa alatt, az édesanyja meg még a Püthagorasz-tételt is képtelen megérteni. De ha egyszer így van... Igen, a felnőttek egyre csak butulnak, de nem baj: mit veszíthetünk rajta? A műveltséget? Kalapot emelnek egymás előtt, s ha egy kopasz fej bukkan elő, kinevetik. Egyáltalán: örökösen nevetnek. Ha nekünk nem volna annyi eszünk, hogy néha-néha sírjunk, még ebben is fölborulna az egyensúly. Közben pedig milyen önhittek: még a császárról is, azt állítják, hogy felnőtt. Én meg az újságban olvastam, hogy Spanyolország királya gyerek, hát így állunk végig a királyokkal és császárokkal, sose hagyjátok magatokat félrevezetni!

- De a sok fölösleges dolgon túl mégis van valamijük a nagyoknak, ami a mi számunkra egyáltalán nem közömbös: a Jóisten. Én ugyan még egyiküknél sem láttam őt - de épp ez a gyanús. Eszembe jutott már, milyen szórakozottak, elfoglaltak és kapkodók, még képesek lennének elveszíteni. Pedig Ő aztán nélkülözhetetlenül szükséges. Sok minden meg sem történhetik, ha Ő nincsen: a nap nem kelhet föl, gyerekek nem jöhetnek a világra, nem lenne kenyér. Igaz, hogy a péktől kerül ki, de a Jóisten az, aki forgatja a nagy malmokat...

- Ezer okot is könnyű találni, miért nélkülözhetetlen a Jóisten. De annyi bizonyos, hogy a nagyok aztán nem sokat törődnek vele, hát nekünk, gyerekeknek kell. Hallgassatok ide, mit találtam ki. Éppen heten vagyunk gyerekek. Hordja mindegyikünk egy napig a Jóistent, akkor egész héten velünk lesz, és mindig tudjuk azt is, hol van.

Hirtelen nagy zavar támadt. Hogyan történjék ez? Kezébe veheti, vagy zsebre dughatja az ember a Jóistent? Erről egy kisfiú így mesélt:

- Egyedül voltam a szobában. Égett mellettem a kislámpa, az ágyamban ültem és az esti imát mondtam, egészen hangosan. Összekulcsolt kezemben egyszer csak megmozdult valami. Puha volt és meleg, mint egy kismadár. Nem tárhattam szét a két tenyeremet, mert még nem fejeztem be az imádságot. De nagyon kíváncsi voltam és rettentő gyorsan imádkoztam. Aztán az ámen után így csináltam - a fiúcska kinyújtotta két kezét és szétterpesztette ujjait -, de nem volt benne semmi.

Ezt nem volt nehéz elképzelniük. Jancsi is tanácstalan volt. Valamennyien ránéztek. Egyszerre megszólalt:

- Ez butaság. Bármelyik tárgy lehet a Jóisten. Csak meg kell neki mondani. - Odafordult a hozzá legközelebb álló vörös hajú fiúhoz: - Állat nem lehet, mert az elfut. De egy tárgy, nézd csak, az ott marad, éjjel-nappal, ha belépsz a szobába, ott van mindig a helyén, az lehet a Jóisten.

Lassacskán a többiek is belátták.

- De valami kicsiny tárgyra van szükségünk, amit mindenhová magunkkal vihetünk, máskülönben semmi értelme. Ürítsetek ki a zsebeiteket.

Furcsa dolgok kerültek elő: papírszeletek, zsebkés, radírgumi, tollak, madzagok, apró kövek, csavarok, sípok, forgácsdarabkák s még sok mindenféle, amire messziről rá sem lehet ismerni, vagy aminek a nevét sem tudom. S mindezek a tárgyak a gyerekek kicsiny kezében lapultak, szinte riadtan a hirtelen lehetőségtől, hogy Jóistenné válhatnak, s amelyik egy picit csillogni tudott közülük, csillogott, hogy megtegyék Jancsinak.

Sokáig ingadozott a választás. Végül a kis Rézitől előkerült egy gyűszű, az édesanyjától jutott hozzá. Fénylett, mint az ezüst, s szépsége miatt az lett a Jóisten. Maga Jancsi tette el, mert ő kezdte a sort, s a gyerekek egész nap el nem maradtak a sarkából és büszkék voltak rá. Csak nehezen egyeztek meg, kinél legyen másnap, s Jancsi a maga előrelátásában egész hétre meghatározta a rendet, nehogy veszekedés támadjon.

Ez a beosztás tökéletesen célszerűnek bizonyult. Első pillantásra meglátszott, melyiküknél van épp a Jóisten. Mert a soron lévő valamivel peckesebben és ünnepélyesebben járt, hozzá vasárnapi ábrázatot vágott.

Az első három napon másról sem beszéltek a gyerekek. Minden pillanatban látni akarta valamelyikük a Jóistent, és bár a gyűszű hallatlan méltóságának hatására sem változott egy szikrányit sem, gyűszű-mivolta most úgy tűnt föl, mint valódi alakjának szerény köntöse.

Példás rendben ment minden. Szerdán Pali hordta, csütörtökön a kis Anna. Eljött a szombat. A gyerekek fogócskáztak s lélekszakadva rohángásztak összevissza, mikor Jancsi hirtelen fölkiáltott:

- Kinél van a Jóisten?

Mindannyian megtorpantak. Egyik a másikra nézett. Senki sem emlékezett, hogy az utolsó két napon látta volna. Jancsi kiszámította, ki a soros. Rájött, a kis Mari.

És most minden teketória nélkül valahányan a kis Marin követelték a Jóistent. Mit volt mit tenni? A kislány végigkutatta minden zsebét. Csak most jutott eszébe, hogy reggel még nála volt; de most nincs sehol, valószínűleg itt vesztette el játék közben.

S mikor már minden gyerek hazament, a kislány ott maradt a réten és tovább kereste. A fű elég nagyra nőtt. Kétszer is elment Mari mellett valaki és megkérdezte, mit veszített el. Mindkétszer azt felelte:

- Egy gyűszűt - és kereste.

Az emberek egy darabig vele keresték, aztán beléfáradtak a hajladozásba. Egyikük elmenőben azt tanácsolta:

- Menj haza inkább, vehetsz helyette újat.

De a kis Mari mégis folytatta a keresést. A rét egyre idegenebbé vált az alkonyatban, s a fűvet harmat nedvesítette.

Megint arra jött egy ember. A kislány fölé hajolt:

- Mit keresel?

S most a kis Mari, a sírás határán, bátran és elszántan felelte:

- A Jóistent.

Az idegen elmosolyodott, egyszerűen kézen fogta, s ő nem bánta, hadd vezesse, mintha most már nem volna semmi baj. Útközben az idegen megszólalt:

- Nézd csak, milyen szép gyűszűt találtam...

Az esti felhők már rég türelmetlenkedtek. A bölcs, öreg felhő, amelyik közben kövérré hízott, hozzám fordult:

- Elnézést, megtudhatnám az ország nevét... amelyik fölött...

De a többiek nevetve futottak bele az ég messzeségébe és magukkal ragadták az öreget.

(Szerkesztette: Ábrahám Judit)

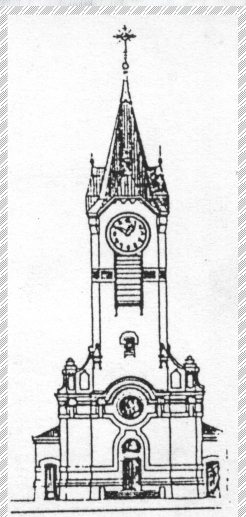
(Rainer Maria Rilke: Történetek a Jóistenről)

Csányi Ildikó a Szegedi Szimfonikus Zenekar gordonka művésze templomi gitárcsoportot szervez, melynek keretében a résztvevők katolikus ifjúsági énekekkel ismerkedhetnek meg, ill. az énekek gitárkíséretét is megtanulhatják.

Találkozási alkalmak: vasárnaponként kb. 10 órától a Kartal-házban.

Egyházközségi hírek:

Plébánosunkat, Liszkai Tamást, a következő telefonszámokon lehet elérni:

06-30-359-1050, 273-260.

Miserend:

kedd-szombat: 18.⁰⁰

vasárnap: 9.⁰⁰ és 18.⁰⁰

A plébánia ügyfélfogadási rendje:

Hétfő, Csütörtök, Péntek: 9⁰⁰ - 12⁰⁰ -ig.

A plébánia weboldala:

www.plebaniahivatal.roszkenet.hu

Október hónapban a hagyományoknak megfelelően minden nap **rózsafüzér imádságot** végzünk a templomban. Az időpontok:

Hétfőtől - szombatig	17.30
vasárnap	8.30

Október 23-án, nemzeti ünnepünkön, a Művelődési Ház előtti parkban 16 órai kezdettel **szabadtéri szentmisét** mutatunk be az 1956-os forradalom és szabadságharc áldozatainak emlékére, majd megkoszorúzzuk Nagy Imre emléktábláját és a Nemzeti Emlékművet.

Rossz idő esetén a szentmisét a templomban tartjuk. Ezen a napon nem lesz este 6 órakor szentmise!

Október 29-én, szombaton **egész napos temetőtakarítást** tartunk az ünnepek előtt. Kérjük az egyházközség tagjainak segítségét, tegyük együtt széppé temetőnket az ünnepekre.

November 2.-tól az őszi-téli miserendnek megfelelően az esti **szentmisék 17 órakor kezdődnek.**

Mindenszentek ünnepén és Halottak napján a mise- és szertartásrend az alábbiak szerint alakul egyházközségünkben:

November 1. kedd	Mindenszentek ünnepe
9 óra	ünnepi szentmise a templomban
14 óra	szentmise elhunyt szeretteinkért a temetőben
18 óra	gyertyafényes csendes szentmise a templomban, utána szentségimádás
November 2. kedd	Halottak napja
9 óra	latin nyelvű szentmise a templomban
17 óra	szentmise a templomban

Egyházközségünkben **2012 tavaszán** lesz újra **bérmálás**. **A jelentkezéseket a plébániahivatalban** vagy **Kiss Gábor hitoktatási referensnél** lehet leadni legkésőbb 2011. október 23-ig.

A gyűjtést ezután is folytatjuk Kartal József atya síremlékére. Kérjük, a továbbiakban minden erre a célra szánt összeget személyesen adjanak le Ábrahám Antalné sekrestyésnek vagy a plébániahivatalban.

Múltidézés egy rejtélyes levelesládából

Mária, a mi anyánk

Egy párisi lelkipásztor beszélte el a következő történetet:

- Nagyon szegény vidéknek vagyok a lelkipásztora. Egyik Templomi hitoktatáson feltűnt, hogy a gyermekek között egy jobban öltözött fiú is hallgat.. (Franciaországban ugyanis az állami iskolákban nincs hitoktatás és a gyermekeket a papok, valamint a hívek, akik hitoktatásra vállalkoznak, a templomban gyűjtik össze.) A gyermek tágra nyitott szemmel és nagy-nagy érdeklődéssel hallgatta az oktatást. Óra után megszólítottam és kikérdeztem. Hamarosan megállapítottam, hogy a vallásról semminemű fogalma sincsen. Kiderült, hogy az apja teljesen vallástalan, aki nem is engedi a fiát a templomba és hitoktatásra. Az anyja kicsiny korában meghalt és ő árva.

– Tetszik tudni, úgy irigylem azokat a gyermekeket, akiknek anyjuk van, vagy pedig valakijük van. Nálunk otthon csak a cseléd visel ránk gondot, édesapám pedig ritkán beszél velem. Úgy szeretném, ha nekem is volna anyám. Különösen mióta beteg vagyok, annyira vágyom anya után. Egyik iskolatársam azt mondta, hogy jöjjen ide a templomba hitoktatásra, mert akik ide járnak, azoknak ad a templom egy édesanyját még akkor is, ha árvák.

Megilletődve hallgattam a vallási kérdésekben teljesen tudatlan gyermeknek egyszerű, őszinte szavait. Észrevettem, hogy milyen sápadt, valószínűleg tüdővésztes. Részvétellel éreztem ki szavaiból a vágyat a pártfogó, a megértő szív után.

Odavezettem a templom Szűz Mária oltárához és rámutatva a Boldogságos Szűz szobrára, elmondottam neki röviden, hogy kicsoda ő és hogy ő minden katolikus kereszténynek édesanyja helyett is édesanyja.

A gyermek nem értett meg mindjárt. De annyit kiért szavaimból, hogy szeretettel fogadom és a Boldogságos Szent Szűz is szeretettel lesz irányában. Adtam neki egy katekizmust, és attól a naptól kezdve egyetlen hittanóráról sem hiányzott. Lelki szomjúsággal hallgatta az oktatást és tanulta a katekizmust.

A harmadik hónapban elmaradt. Amikor két órától elmaradt már, fölkerestem a lakásán. Betegsége előrehaladt és nem bírt már menni. Szemmel láthatóan örült jöttömnek és azonnal elővette katekizmusát, kérve, hogy hallgassam ki. Magának adott fel leckéket, és betanulta azokat. Bámulatos értelmességgel kérdezett ki mindazok felől, amiket meg nem értett.

Két nap múlva újra fölkerestem és ez alkalommal már édesapját is otthon találtam. A hitetlen és vallási dolgokról mit sem tudni akaró ember mégis illedelmesen fogadott. Nagyon szerette a fiát és az ő kedvéért eltűrte, hogy odajárjak, sőt hogy vallásos oktatásban részesítsem gyermekét.

Már vagy három hete folytattam látogatásaimat, amikor egy napon azzal lepett meg a vallástalan édesapa, hogy valami üzleti ügyben Lourdes felé visz el az útja, elviszi oda a fiát is. Megkért, hogy én is tartsak velük, mint a beteg gyermek kísérője. Szívesen megtettem.

Lourdesban azután bámulatos eseményeknek voltam tanúja. kis védencem ott részesült az első szentáldozásban. Utána hosszú ideig ájtatosan imádkozott a Boldogságos Szent Szűz kegyszobra előtt. Édesapja mellette állott és észrevehető meghatódottság látszott rajta.

Amikor eltávoztunk a szállóba és reggelihez ültünk, a kisfiú a következőket mondta édesapjának:

– Édesapám, Lourdesban nagyon sokan meggyógyulnak. Én inkább azt kértem a Boldogságos Szűz Máriától, hogy ne gyógyítson meg engem, hanem segítsen az égbe rám váró betegségemet és halálomat pedig fogadja el áldozatul azért, hogy te, édesapám visszanyerd a hitedet.

Idős ember és paplétemre, könnyekre fakadtam ott a vendéglő asztalánál. Ez a kicsiny gyermek, aki még néhány hónap előtt azt sem tudta, hogy létezik-e Isten, a lelki nagyságnak ily magas és a vallási buzgóságának ily fönséges fokára emelkedett! A Boldogságos Szent Szűz úgy látszik kieszközlte kérésének teljesedését. Édesapja maga is meghatódottan hallgatta szavait, és amikor három hónap múlva kis védencem meghalt, az apja már, mint hite szerint élő, templomba járó és szentségekhez járóló katolikus állott a sírja mellett.

(Összegejtötte: Kiss Gábor)

PETŐFI SÁNDOR: KÉRDEZD: SZERETLEK-E?

Kérdezd: szeretlek-e? s megmondom én, hogy
Szeretlek, mert ezt mondhatom;
De oh ne kérdezd: mennyire szeretlek?
Mert én azt magam sem tudom!
Azt tudni csak, hogy mély a tengerszem,
De milyen mély? nem tudja senki sem.

Mondhatnék esküt, hosszú és nagy esküt,
Az ég felé tartván kezem,
Hogy szívem minden dobbanása érted
És egyedül érted leszen,
Hogy öröklámpa benne a hűség,
Mely még ott lenn a föld alatt is ég.

S mondhatnék átkot, hosszú és nagy átkot,
Mely, mint a villám, érjen el,
S égesse, tépje lelkemet legmélyebb
Pokolba mártott körmivel,
Ha elfeledlek téged, kedvesem,
Sőt ha rólad csak megfélelkezem.

Nem mondok esküt és átkot. Jaj annak,
Jaj, akit ez tart vissza csak.
Én eskü s átok nélkül is örökre
Lelkem lelkében tartalak,
Ott fogsz te állni magas-fényesen,
Mint a tejút a legmagasb egen.

S örök hűségem, oh ez a hűség is
Még a te érdemed csupán;
Hogy szerethetne mást többé, akit te
Magszeretél, dicső leány?
Ki egyszer már a mennybe szállt vala,
Nem látja azt a föld többé soha!

Ünnepi kipróbált receptek

JOGHURTOS TORTA

Hozzávalók:

- 4 tojásos piskóta
- 3 db natúr joghurt
- 8 evőkanál kristálycukor
- 1 csomag 2,5 dkg Horváth Rozi étkezési zselatin
- 2 csomag Dr. Oetker Tejszínhabpor (ehhez 3 dl tej kell)
- 3 dl tej
- 1 csomag ALSA gyümölcskocsonyapor

Elkészítés:

A 3 natúr joghurtot, a 8 evőkanál cukrot és az 1 csomag étkezési zselatint melegítsd össze, de ne fonjon, majd tedd félre. (Fontos, hogy nem szabad főzni!)

Ha már annyira kihűlt, hogy langyos, de még nem hideg, akkor a 2 db tejszínhabport a rajta szereplő utasítás szerint elkészíted, habbá vered, majd összekevered a joghurttal, és ráöntöd a kész piskótára. Ezt követően kb. 1 órára hűtőbe rakod.

Majd fogod a gyümölcskocsonyaport, amit szintén a rajta szereplő utasítás szerint felolvasztasz, és miután egy kicsit hűlt, 2-3 kanállal raksz a hűtőből kivett tortára, majd újra néhány percre visszateszed a hűtőbe. Ezt követően ráteszed a gyümölcsöket, és ismét 4-5 kanál gyümölcskocsonyát teszel a tortára, és be a hűtőbe. Ha megdermed, akkor a maradék kocsonyát is ráöntheted szépen óvatosan! Az utolsó lépést már ismered, HŰTŐ!

UI: Az ALSA gyümölcskocsonyapor helyett 2dl forró vízben 2 evőkanál zselatint csomómentesen elkeverek, majd 3dl szörpöt hozzáadok, és hűtöm egy kicsit mielőtt ráteszem a torta tetejére.

Jó étvágyat!

Kalendárium

Október 17. ANTIOCHIAI SZENT IGNÁC

Szíria, 50 körül +Róma, 110–115 között

Ignác püspököt, akit Theophorosznak, azaz Istenhordozónak is neveztek, joggal számláljuk az apostoli atyák közé. Nem csupán azért, mert még személyesen ismerhetett több apostolt is, hanem mert kiemelkedik azok közül, akik az apostolok után következő nemzedékben folytatták az Egyház alapjainak építését. Ignác nemcsak oszlop volt az épülő Egyházban, hanem levelei által századokon át, egész a mai időkig megvilágosítja a hívők szívét. Igaz, mindössze hét levele maradt ránk, de ez a csekélynek látszó örökség cáfolhatatlanul bizonyítja Krisztus követése útjának járható voltát.

Ignác az igazi püspök példaképe volt. Benne a jó pásztor lehetett látni, aki Mestere példája szerint életét adta a juhokért. „A püspököt úgy kell tekinteni, mint magát az Urat” – mondja az efezusiaknak írt levelében (6,1). Életével és halálával adott példát arra, hogyan kell ennek az igen magas követelménynek eleget tennie egy püspöknek.

Életrajzi adataiból nem sokat ismerünk. Az 1. század közepe táján született, valószínűleg Szíriában. Vértanúsága körülményeiből arra következtethetünk, hogy rabszolga származású volt. Szent Péter és Evodiosz után harmadikként volt Antiochia városának püspöke. Antiochia a római birodalom keleti részének és a hellén kultúrának volt a központja, ugyanakkor Jeruzsálem mellett az egyik egyházi centrum is lett. Ebben a városban alakult ugyanis az első pogányokból megtért keresztény közösség. E közösség mellett, tőle meglehetősen elkülönülten, zsidó-keresztény közösség is élt a városban. Ez utóbbiak szigorúan ragaszkodtak a mózesi törvény szokásaihoz, a pogányokból megtértek pedig velük szemben már a keresztény szabadság szellemében formálták életüket. Emiatt az antiochiai egyház kormányzása nagyon kényes feladat volt.

Ignác püspöknek egész életében harcolnia kellett a gnosztikusok ellen, akik a Jeruzsálem pusztulása miatt csalódott és kiábrándult zsidók között terjesztették tévtanaikat.

Lelkipásztori gondját súlyosbította a Domitianus császár által elrendelt üldözés, amely elvileg a lázadó zsidók ellen irányult, de alig tett különbséget a zsidók és keresztények között, azzal a megindoklással, hogy a kereszténység nem önálló vallás, hanem csupán egy zsidó szekta.

Domitianus halála után egy kis ideig békeesség volt, Traianus császár alatt azonban Asia provinciában ismét üldözni kezdték a keresztényeket. A császár ugyan a bithiniai helytartó, az ifjabb Plinius kérdésére úgy válaszolt, hogy nem kell nyomoztatni a keresztények után, ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a feljelentettekkel szemben eljárást kell indítani, s ha valakire rábizonyul a kereszténység és nem hajlandó megtagadni a hitét, azt el kell ítélni.

E császári rendelet értelmében jártak el Antiochiában is a keresztények ellen, egy pontosan meg nem határozható évben, 110–115 között. A püspököt is elfogták és felelősségre vonták. Mivel az egész városban tisztelték, letartóztatása felháborodást keltett, nemcsak a keresztények, hanem a zsidók és a pogányok, sőt az eretnek gnosztikusok körében is.

Ignácot megbilincseltek és katonai őrizet alatt hajón Rómába indították. A halálos ítéletet, mely úgy szólt, hogy vadállatok elé kell vetni, Rómában hajtották végre. Mivel azonban a hajó, számunkra ismeretlen okok miatt kitérőt tett és érintette az Asia provinciabeli

kikötővárosokat, alkalom nyílt arra, hogy a keresztények felkeressék a fogoly püspököt. Szmirnában különösen hosszú ideig vesztegeltek, itt felkereste Ignácot a város püspöke, Polikárp, de járt nála az efezusi, magnésziai és a tralleszi egyház küldöttsége is. E látogatásokra válaszolva Ignác leveleket intézett ezekhez az egyházakhoz. Figyelmüket szeretettel megköszönte és élt az alkalommal, hogy atyai intelmeket intézzon a hívekhez, mert mint a tartományi főváros püspöke felelősnek érezte magát a többi város híveiért is.

Ugyancsak Szmirnából levelet intézett a római egyházhoz, s ebből láthatjuk, milyen kegyetlenül bántak vele útközben a katonák: „Szíriától Rómaig, szárazon és vízen, éjjel és nappal vadállatokkal küzdök, tíz leopárdhoz (azaz egy katonai osztaghoz) kötözve. A jótekonyságra ezek csak rosszabbakká válnak. Sértegetéseik közepette még inkább tanítvánnyá válok...” (5,1). Ebben a levélben Ignác felfedi szívének izzó vágyakozását, amellyel átadja magát a vértanúságnak. Ír egy titokzatos benső hangról, amely az Atyához hívja. Könnyek között kéri a rómaiakat, ne tegyenek semmit a kiszabadításáért, mert: „soha többé nem lesz ilyen lehetőségem arra, hogy Istenhez jussak”. Mert – írja Isten tanúja – „szép dolog eltávozni ebből a világból, eltűnni belőle, és Istenhez menni, hogy benne feltámadjunk”. Egyébként ez a levél az első dokumentum arról, hogy a keleti területek egyik püspöke nyilvánvalóan elismeri a római egyház elsőbbségét.

Troász kikötőjéből Ignác még három levelet írt: a filadelfiai és a szmirnai egyháznak és Polikárp püspöknek.

E hét levélnek ma is igen nagy jelentősége van, mert világosan szemünk elé állítják a püspöki hivatal jelentőségét az Egyházban. Ignác az akkoriban mindenfelé terjedő eretnekségekkel szemben egyetlen menedéket lát: a hívő közösség szoros kapcsolatát a püspökével. Boldognak mondja azt az egyházközséget, amely olyan szoros kapcsolatban áll a püspökével, „mint az Egyház Jézus Krisztussal, és mint Jézus Krisztus az Atyával, hogy az egységben minden összhangban legyen” (Ef 5,1).

A szmirnai híveknek ezt írta: „Ahol a püspök megjelenik, ott legyen a sokaság, ahogyan ahol Krisztus van, ott van a katolikus Egyház” (8,2).

Elsőként beszél a katolikus Egyházról, és a katolikus nála egyetemest jelent, és a püspökkel közösségben lévő egyházra gondol. Nyomatékosan felhívja a figyelmet, hogy ennek a püspökkel való egységnek elsősorban a közös imádságban és az Eucharisztia közös ünneplésében kell megnyilvánulnia. Megerősíti: „Senki ne legyen tévedésben! Aki nincs az oltár kerületén belül (azaz az áldozatbemutató helyén), az megfosztja magát Isten kenyérértől. Ha egyik vagy másik imádságnak oly nagy ereje van, mennyivel több a püspök és az egész egyház imája!” (Ef 5,2). „Arra törekedjétek, hogy Eucharisziátok egy legyen. Egy ugyanis a mi Urunk Jézus Krisztus teste, és a kehely az ő vérének egységére, egy az áldozati oltár, ahogyan egy a püspök a papsággal és a diakónusokkal, hogy Isten szerint cselekedjétek, amit cselekedtek” (Fil 4).

Nagyon jellemző a szent püspökre az alázatosság, amellyel a diakónusokat, akik hűséges segítségei voltak Rómába vivő útján is, „szolgatársak”-nak nevezi.

Mikor végre megérkeztek Rómába, sietve vitték az amfiteátrumba, mert egy ünnep alkalmával gladiátorokra volt szükség. A tömött színház szeme láttára Ignácot felfalták a vadállatok.

Ami a testéből megmaradt, azt a keresztények magukhoz vették, és eljuttatták Antiochiába. Az ereklyéket később különböző helyeken őrizték, míg végül a fiatalabb Theodóziosz császár idejében egy régi Fortuna-szentélyből kialakított keresztény bazilikában találtak nyugvóhelyet.

A római martirológium úgy tudja, hogy az ereklyét Antiochiából átvitték Rómába és a Szent Kelemen-bazilikában helyezték el.

A latin egyház korábban a vértanúság napján, december 20-án ünnepelte Antiochiai Szent Ignácot. Később, nyilvánvalóan másolási hiba következtében általánossá vált a február elsejei megemlékezés. Az új római naptár a szír egyháztól vette át az október 17-i ünnepet.

A mintaszerű püspök, aki még az apostoli időkben építette minden erejével az Egyház alapjait, és akit lángoló hitéért „Istenhordozónak” neveztek, hét levelében képet hagyott ránk önmagáról is. De a legendája azt is elmondja róla, hogy nem csupán az egyik apostol, nevezetesen Szent János tanítványa, hanem egyenesen az evangéliumokban szereplő személy! E legenda szerint ugyanis Ignác volt az a kisgyermek, akit Jézus a tanítványok körében magához vont, és azt mondta nekik: „Ha olyanok nem lesztek, mint ez a gyermek, nem mentek be a mennyek országába!”

A legenda részletes leírást ad a szent utolsó órájáról is. Mikor az ősz püspököt a hosszadalmas és keserves utazás után Traianus császár elé állították, a császár megkérdezte tőle: „Ignác! Miért térítetted az antiochiaiakat a keresztény hitre, és miért lázítod őket ellenünk?” Ignác erre így válaszolt: „Milyen szívesen megtérítenélek téged is, hogy elnyerhetnéd az örök birodalmat!” Traianus felszólította: „Áldozz isteneinknek, és megteszlek első főpapnak a papjaink között!” Erre Ignác: „Nincs szükségem tőled kapott méltóságra. Tedd, amit tenni akarsz, a hitemet nem változtatod meg.”

Akkor Ignácot az arénába vezették. Amint meghallotta az éhes vadállatok ordítását, megismételte azokat a szavakat, melyeket korábban a római egyháznak írt: „Én Isten gabonája vagyok, és a vadállatok foga örül, hogy tiszta kenyér lehessen. Ösztökéljétek a vadállatokat, hogy azok legyenek a sírom, és semmit meg ne hagyjanak belőlem, nehogy bárkinek a terhére legyek!”

Mikor a vadállatok szétépték a szentet, Traianus elismeréssel így nyilatkozott: „Nagy a keresztények bátorsága! Hol van egy görög, aki így tudna meghalni a maga isteneiért?”

Levelei némi betekintést nyújtanak a jó pásztor lelkébe, és láthatjuk hitének izzását, amely miatt a vértanúságtól sem riadt vissza. Újra meg újra felbukkan leveleiben a gondolat: „Váltságdíj vagyok értetek... engesztelő áldozat leszek helyettetek... feláldozom az életemet értetek!”

A rómaiaknak ezt írta: „Szívesebben meghalok, hogy megnyerjem Krisztust, mint hogy király legyek az egész föld felett.” A szmirnaiakat pedig biztosítja: „A kardhoz közel Istenhez vagyok közel. A vadállatok között Isten környezetében vagyok: egyedül Jézus Krisztus nevében... mindent elviselek, hogy vele együtt szenvedjek, mert Ő tesz képessé rá, aki teljesen emberré tett” (4,2).

Mindazonáltal tudatában volt gyöngeségének, és tudta, hogy a halál pillanatáig meginoghat a szenvedések előtt, ezért kérte a tralleszieket, imádkozzanak érte, hogy a próbatétben üdvösséget találjon: „Imádkozzatok értem, nehogy olyannak találtsam, aki nem állta ki a próbát. Még veszélyben vagyok. Hűséges azonban az Atya Jézus Krisztusban, hogy beteljesítse az én kérésemet és a tiéteket” (13,3).

Miközben a vértanúság felé hurcolták, a láncait „lelki gyöngyöknek” nevezte és haldokolva a vallási eltévelyedésekkel teli világba kiáltotta: „Mindazok, akik nem Jézus Krisztusról beszélnek nekem, számomra csak síremlékek és sírkövek!”

(Összeállította: Kiss Gábor)

Viccek:

Medve a reggeli sétája közben megpillantja a nyuszt, amint egy földkupac mellett egy ásóval álldogál.

- Mit csinálsz nyusztika?

- Tudod medve, nagy piaca van manapság a régiségeknek, de nekem sajnos nincs. Találtam viszont egy EDDA- kazettát, elásom. Évek múlva kiásom és meggazdagszom.

Másnap reggel a medve a nyusztika kupaca mellett megpillantja a rókát, szintén egy ásóval a kezében.

- Hát te meg mit csinálsz, róka-koma?

- Tudod medve, nagy piaca van manapság a régiségeknek, de nekem sajnos semmi ilyenem nincs. Van viszont egy üveg borom, azt elásom, és öt év múlva, amikor kiásom rengeteg pénzem lesz.

Harmadnap a medve reggeli sétája közben látja ám, hogy a nyusztika és a róka kupaca között ácsorog a vakond.

- Te meg vakond pajtás, mi a csodát csinálsz itt?

- „A kör közepén állok. . .” Hukk. . .

Egy turista vidékre utazik, kirándul. Egy kis falu határában meglát egy paraszt bácsi, aki szánt. Gondolja, megszólítja:

- Bácsi, hány éves ez a tehén?

- Kettő, fiam.

- Ezt meg honnét tudja?

- A szarváról fiam.

- Ja, tényleg két szarva van!

Egy férfi kúszik a sivatagban. A vize már két napja elfogyott, erejének végén tart. Egyszer csak felpillant, és meglát egy eszkimót a szánján, szánhúzó kutyák társaságában. Mivel azt hiszi, hogy hallucinál, összeesik és elájul.

Arra tér magához, hogy a kutyák nyalogatják az arcát.

- Hála Istennek, mégsem képzelődtem! - kiált fel. - Eltévedtem és már az utolsókat rúgom. Kérem, segítsen!

- Hah! - kiált fel az eszkimó. - Méghogy maga tévedt el. . .

Riporter kérdezi az agg milliomost, hogy hogyan gazdagodott meg.

- Mikor 20 éves voltam, a legnagyobb gazdasági válság közepén, az utolsó dolláromon almákat vettem. Kifényesítettem mindet, és két dollárért eladtam őket. Másnap a két dolláron megint almákat vettem.

- És ezt addig csinálta, amíg milliomos nem lett?

- Nem, csak három napig. Aztán a feleségem apja meghalt, és ránk hagyott kétmillió dollárt.

Rejtvények!!!

1. Bibliai ruhadarabok.

A Bibliából és a hagyományból ismertek az alábbi ruhadarabok. Melyik kivel kapcsolatos? Párosítsd össze a megfelelőket!

1. Fügefalevél kötény
2. Tarka köntös
3. Kecsegidra szőrme
4. Köntös bojt
5. Pikkelyes páncél, rézsisak
6. Töviskorona
7. Kendő

- a) Ézsau
- b) Saul király
- c) Veronika
- d) Jézus
- e) József
- f) Ádám és Éva
- g) Góliát

2. Hiányos Biblia

Az alábbi példabeszédből kimaradtak szavak. Egészítsd ki!

Ha közületek valakinek juha van, és elveszít közülük, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem -e az elveszett után, amíg meg nem találja? Amikor, örömeiben a vállára veszi, hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, és azt mondja nekik: " velem, mert megtaláltam az !" Mondom nektek: éppen így nagyobb öröm lesz a is egy megtérő bűnös miatt, mint kilencvenkilenc miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.

A rejtvényre adott megfejtéseiket **minden hónap 28-ig** várjuk. Leadhatók a sekrestyében, a „Csodatévő” szerkesztőinél, a „Csodatévő fillérek” perselybe vagy Interneten.

Előző rejtvényünkre egyetlen helyes megfejtés érkezett:

Bende Sándorné, Szekeresné Ábrahám Gyöngyi

A szeptemberi rejtvényünk helyes megfejtése:

1.) „Uram követlek, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól. Jézus így válaszolt: aki kezét az ekeszarvára teszi, és hátrafelé néz, nem alkalmas az Isten Országára.”

2.) „6, 5, 1, 2, 7, 3, 8, 4”

CSODATÉVŐ

A röszei egyházközség havonta megjelenő lapja
Szerkesztette: Ábrahám Judit, Kiss Gábor, Tóth Zoltán
Nyitóoldal képeit rajzolta: Kohn Róbert
Lektorálta: Liskai Tamás plébános
E-mail: csodatevo@citromail.hu